

архимандрит Рафаил Карелин

СМИРЕНОСЛОВЉЕ И ПОСТУПНОСТ У ДУХОВНОМ ДЕЛАЊУ

Ваше смирење састоји се у томе да се у срцу смиравате и да не говорите о смирењу. Смиренословље је један од најгорих видова гордости и то човека лишава сваког вида смирења. Осим тога, треба се смиравати пред свима који се налазе у вашој близини. Но, чини ми се да ви тежите ако не материјалном, а оно свакако душевном комфору. Али требало би да знате да у историји света није постојао, нити ће постојати исихаста с цигаретом у устима. Знате из басне шта се догодило са жабом која је хтела да постане бик, уместо да ради свој

постепен. Будући да сте се навикли на философске апстракције, сматрате да се само напором мисли може проћи у духовну област.

Постоји легенда о томе како је у неком храму, вероватно паганском, висила једна завеса на којој је писало да ће онај ко успе да је размакне спознати велику тајну. Тако се један младић попео на прозор тог храма и поцепао завесу, али није видео ништа осим голих зидова. У његовој души владала је празнина и зато је и видео једино празнину. Но то је било најбезазленије што му се догодило, јер могао је видети сенке своје

Господо, загледајте у људско око ... Какав је то радознали немирко који неуморно лети од ствари до ствари, од боје до боје? А мисао? Још већи немирко и од нашег ока; стално у покрету, у вихору, У лету, у полету ка...? Мисао – какво изненађење! Мислити? О! то је таква уметност; сигурно: уметност над уметностима. А осећање? Ту је тек чудотворна радионица, најчудотворнија у свим световима ... Обратите пажњу на мисао: како настаје у вама, како се рађа, како наилази? откуда то она долази: из неке непрозирне пратмине или из неке светле дубине? Мисао, то је најтајанственији незнанко у теби. А осећање? – други незнанко пред првога, не мање тајанствен од њега. А инстинкт? – То је нека тама у мени која бежи од сваке светлости; а хвата те, вуче у неке дубине, у неке несагледне тмине. Где је човек највише присутан, где га има највише: у мислима, у осећањима или у инстинктима? По свему, човека има најмање у телу, више у мислима, највише у осећањима.

Ћрејодобни Јустин Ђелијски

посао, који је од изузетне користи, а то је да уништава комарце. Зато почните од првог, а не од завршног ступња.

Кад би у стара времена ученик дошао код мајстора да изучи занат, прво је морао да чисти радионицу, доноси воду, чисти тоалет и тек након тога било му је дозвољено да полако почне да посматра како мајстор ради. Дакле, све се одвијало

образиле.

...Пишете: “Свет ме је одбацио, а манастир ме није прихватио. Осећам се јадно и не знам где да идем.” Мислим да ипак не би требало да се скривате на некаквом тавану. Између овог безбожног света и манастира постоји огроман простор у којем можете пронаћи место за себе. Ја бих то назвао аскетизмом у свету.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ПЕТНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свети мученик Вавила Антиохијски и три детета
свети мученик Вавила Никомидијски и 84 детета са њим

преп. Мојсије Боговидац, св. муч. Ермиона

Мш. 22, 36 – 46, зач. 92; 2Кор. 4, 6 – 15; зч. 176.

архимандрит Кирил (Павлов)

О ЉУБАВИ ПРЕМА БОГУ (беседа на 15. недељу по духовима)

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Љубљена браћо и сестре, данас нам је свето Јеванђеље пренело неопходну и најважнију свештену истину, коју не само да морамо знати, већ је и осећати у своме животу. Једном приликом је Спаситељу пришао неки законик и питао га, која је заповест највећа у Закону? Господ му је одговорио да је прва и највећа заповест у Закону: Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свим умом својим; и ближњег свога као самога себе. О овим двема заповијестима виси сав Закон и Пророци (Лк. 10, 27; Мт. 22, 40).

На основу реченог, недовољно је само знати за Бога и веровати у Њега, већ је неопходно љубити га свим срцем, свом душом и свим разумом. Ми смо дужни да љубимо Бога по дугу своје људске природе, по својој савести, јер Богу дугујемо и своје биће и свој живот. На љубав ка Богу побуђује нас већ и сама свест

о томе Ко нас је створио. Размислите: шта је о покренуло великог Уметника да нас створи, призове у биће, ако не његова доброта? Господ је човека створио као изузетно лепог, даровао му предивно устројено тело, предавши му душевна и телесна чула, посредством којих људи поимају једни друге и имају међусобно општење. И у овоме се налази неизмерна доброта и љубав Бога према човеку.

Безмерна љубав и премудрост Божја су човека поставили изнад све творевине и дали му право да располаже свиме и господари читавом васељеном. Господе, шта је човек, да га се сећаш? Или син човечији, да га походиш? Умањило си га замало од Анђела, славом и чашћу венчао си га. И поставио си га над делима руку Твојих, све си потчинио под ноге његове (Пс. 8, 5 – 7) – кличе свети псалмопојац Давид. Чини се да је и само ов једно довољно да нас орасположи да заволимо Бога, оји нас је створио са таквом премудрошћу. Више од свих, Он је достојан наше љубави и

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

благодарности.

На љубав према Богу нас покреће и знање о Богом створене природе која нас окружује. Добро-ти Божијој није било довољно то што нас је створио као бића савршености од осталих, већ је ради човека створио и предивни свет који

му изгубљени рај. И то је обећање Господ неколико пута поновио кроз своје пророке.

Али када је умножени људски род узрастао и приклонио се се злу, тада је Господ себи изабрао народ у коме се требао родити Спаситељ света. Овоме народу

Несхватљив је начин Божијег поступања са душом. Он у њој изазове жарку љубав, а затим се на чудесан начин прикрије од ње. Кад душа изнемогне, мучена осећањем остављености, тада Он поново тихо прилази са Својом неизрецивом утехом. У извесним тренуцима мука због богоостављености превазилази сва адска страдања. Али, ова мука се одликује тиме што садржи животворну Божију силу која овај бол претвара у сладосно блаженство Божије љубави.

прејодобни Силуан Ајшонски

га окружује. Ради чега је Бог створио небеска светила, предивне звезде, ради чега је створио земљу украсивши је безбројним биљкама и цветовима, плодовитим дрветима, шумама, рекама, планинама, створио различита годишња доба? (Све је то) ради човека, да би човек кроз све то познао Бога, прославио га и осетио блаженство већ овде на земљи. Ради кога је Бог испунио ваздух разнобојним птицама, мора - рибама, а земљу животињама и зверима сваке врсте? Ради човека, кога је поставио за цара над свим створењима.

На крају, на љубав према Богу привлаче нас најузвишенија доброчинства Божија према паломе људскоме роду. Када је Адам пао и био подвргнут сваковрсним невољама и несрећама, љубав Божја га није напустила, није га оставила несретног, без утехе. Бог је одмах по паду човека обећао да ће ради избављена послати свога Сина, који ће преступника помирити са одлуком Правде Божје и повратити

је Господ пројављивао своју нарочиту милост, штитећи га од свих његових непријатеља. На чудесан начин га је избавио од египатског ропства, провео га по мору као по сувом, узвисио изнад свих осталих народа и племена.

На крају, родио се и Спаситељ света, Који је ишао по земљи и учио људе истинском богопознању и богопоштовању, смирио је себе више од свију, претрпео различите мукe и крсну смрт, принео себе на жртву за наше грехе и својом смрћу помирио човека са Богом. Након свога васкрсења, из љубави према човек, обећао је да ће бити са нама до скончања века, обећао је да ће нас васкрснути и увести у своје свете обитељи. Њиме настају и узвишују се земаљска царства, чувао је и дан данас чува своју свету Цркву у свим искушењима и невољама којима је непријатељи хришћанства притешњују. Над сваким човеком, од дана његовог рођења па до гроба Бог се брине

уразумљујући нас и поучавајући нас на њему угодна дела, чува од опасности, упозорава на падове, награђује за добро и кажњава за зло.

Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свим умом својим. Ово је прва и највећа заповијест (Мт, 22, 37 – 38). Никога и ништа не треба љубити више од Бога, макар то био отац или мајка, син или кћер или жена, јер све је то привремено, свега тога се може лишити, једино је Бог вечан, једино ће он вечно бити са нама, уколико га заволимо. Једино нам он може донети срећу, не привремену већ ону која никада не престаје.

Чини се да би људи морали да одговоре узајамном љубављу на безграничну љубав Божју према нама. Али уствари, дешава се савим супротно. Људи су толико заволили свет са његовим страстима и гресима, да о Христу не желе чак ни да мисле, а камоли да га воле?! Добровољно удаљују себе од њега, не желе да му пруже достојну част и поклоњење. А једино је Христос у овоме свету достојан наше срдачне и дубоке љубави и људи то схватају на самртном часу. Тада ће нас све што сада волимо напустити, окренути се, побећи од нас. Једино нас Христос неће оставити ни на смрти, ни након смрти.

Сваке су жалости достојни они људи који не воле Христа, свога Творца и Искупитеља, који је свој живот дао за читав људски род. Уколико не заволиш Христа, тада ће и он уклонити своју љубав, а без његове љубави ти си човек у погуби. Уколико Христова љубав није

са тобом, шта онда да очекујеш у онај тешки час, када будеш умирао, када ти буду почели душу одвајати од тела, када те зли духови опколе, када изађеш пред Суд Божји? Тада ће те ђаво поробити и ти ћеш му и против своје воље припасти. Он се труди да прелести човека љубављу према ма чему привременом и трулежном и радује се када ти не љубиш Христа. Не повинује ли се вољи ђавола пијанац, који се свагда примиче вину или онај који воли новац и ради тога клевета ближњег. О човече! Заволи Христа свим срцем и не љуби ништа друго у овоме свету, уколико желиш да тебе Христос љуби, чува и спасе од сваке несреће у овоме животу и од погибије у будућем!

Друга заповест на коју је Господ указао, слична је заповести о љубави према Богу: Љуби ближњег свога, као самога себе. Овом заповешћу Господ као да нам казује како устројити срећан живот на земљи, сличан рајском животу. Хришћани првих векова су тачно чували ову заповест Господњу, и међу њима је било, по речи Божијој, једно срце и једна душа, ништа нису сматрали својом својином и није међу њима било потребитих, лишених помоћи (уп. Дап. 4, 32, 34 – 35). Они су добровољно продавали себе у ропство, да би ближњег ослободили од окова ропства.

Помолимо се, драга браћо и сестре, Господу, да би нам помогао да у потпуности испунимо две главне заповести – о љубави према Богу и ближњима – на да се кроз њихово испуњење удостојимо вечног покоја и радости у будућем вечном животу. Амин.